

Med hensyn til forslaget til den ny bestemmelse i § 8, stk. 4, bemærkes, at da der er tale om kvalitetskrav (immissionskrav), er det ifølge sagens natur nødvendigt, at myndighederne, for at grænseværdierne kan omsættes til virkelighedens verden, får de nødvendige beføjelser til at regulere også eksisterende forhold. Problemerne kan anskues på linie med forholdene i forbindelse med udmøntningen af recipientkvalitetsplanlægningen gennem konkrete afgørelser, der også kan få indflydelse på eksisterende anlæg. Der henvises herved til det i bemærkningerne til §§ 25 og 61 *e* anførte.

Da der samtidig er tale om generelle reguleringer, der ganske vist »omsættes« gennem konkrete afgørelser, kan immissionskrav efter § 8 og bestemmelserne om deres gennemførelse på en vis måde betragtes som en parallel til bestemmelserne i den gældende lovs § 6. Fælles for disse regelsæt, såvel som for recipientkvalitetsplanlægningen efter § 61 *e*, er, at de direkte eller indirekte kan komme til at berøre virksomheder og anlæg, der er blevet godkendt efter lovens kapitel 5. Uanset at der herved kan tænkes situationer, hvor indgreb kan blive nødvendige i medfør af den gældende lovs § 44 og på trods af bestemmelsen i lovens § 44, stk. 4, må myndighederne naturligvis konkret vurdere den enkelte virksomheds forhold og afpasse et eventuelt indgreb – dels under hensyn til de tidsmæssige rammer der måtte være fastlagt for opnåelse af de heromhandlede kvalitetskrav – dels under hensyn til lovens § 1, stk. 3.

Ved den foreslåede ændring af bestemmelsen i § 8 udbygges denne i øvrigt således, at den tillige kommer til at omfatte forurening af jordoverfladen med henblik på beskyttelsen af dyre- og planteliv.

Det bemærkes, at de i § 8 omhandlede regler forinden udstedelse vil blive forhandlet med særligt berørte ministerier og organisationer.

Til nr. 5

De hidtidige vejbyggelinier efter naturfredningslovens § 47, stk. 1, forhindrer bebyggelse uden særlig tilladelse inden for en afstand af 150 m fra eksisterende og visse planlagte hovedlandeveje, landeveje og overordnede kommuneveje.

Baggrunden for denne bestemmelse var oprindeligt hensynet til beskyttelse af udsigten fra veje, men bestemmelsen har, i tiden efter at naturfredningslovens formålsbestemmelse i 1972 blev udvidet til også at omfatte forureningsmæssige forhold, haft særlig betydning i forbindelse med sikring mod gener fra vejstøj.

Administrationen af naturfredningslovens vejbyggelinie varetages af naturfredningsmyndighederne, således at afgørelse om dispensation til opførelse af en bygning inden for byggelinien træffes af fredningsnævnene med klageadgang til overfredningsnævnet. Fredningsnævnene behandler årligt ca. 2.000 dispensationsansøgninger af denne karakter. Afgørelse om hel eller delvis ophævelse af byggelinien, fortrinsvis i forbindelse med lokalplanlægningen, træffes af fredningsstyrelsen, der årligt behandler ca. 150 sager herom. Vejbyggelinien kan således i dag fraviges ved to procedurer, som både kompetence- og indholdsmæssigt er forskellige.

Ved den revision af naturfredningsloven, der fandt sted i 1975, blev bestemmelsen om vejbyggelinier ophævet. Ophævelsen, der vil indebære den administrative forenkling, at fredningsmyndighederne ikke længere skal involveres i behandlingen af et meget betydeligt antal sager på dette område, træder dog først i kraft efter særlig bestemmelse herom fra miljøministeren, idet beslutningen herom forudsætter, at der tilvejebringes andre midler til at varetage støjhensynene på tilfredsstillende måde.

Det var ved ændringen af naturfredningsloven forudsat, at beslutningen om ophævelse af naturfredningslovens vejbyggelinier skulle afvente mulige løsninger af vejstøjproblemerne som følge af betænkningen fra det af ministeriet for offentlige arbejder nedsatte vejstøjudvalg (betænkning nr. 844/1978).

Miljøministeriet finder imidlertid, at den stedfundne regionplanlægning samt forventningerne til det videre planlægningsarbejde på dette felt danner et tilstrækkeligt grundlag for at ophæve naturfredningslovens vejbyggelinie.

Der vil således i regionplanerne være eller blive fastsat bindende, overordnede retningslinier for varetagelsen af støjhensyn ved placering af støjfølsom bebyggelse ved større vejanlæg m.v. De kommunale myndigheder vil herefter i deres planlægningsvirksomhed være forpligtede til at tage behørigt hensyn til opnåelsen af et rimeligt lavt støjniiveau, ligesom myndighederne i forbindelse med ansøgninger om tilladelser efter by- og landzonelovens § 11 vil være forpligtede til at lægge vægt på, om en bebyggelses placering er hensigtsmæssig i støjmæssig henseende.

Det er endvidere hensigten at udarbejde en vejledning om, hvorledes kommunerne i kommune- og lokalplanlægningen kan udfylde og detaljere regionplanernes støjretningslinier, samt i et cirkulære i medfør af by- og landzoneloven at angive